

Sygn. akt II KZ 31/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Błus

w sprawie **R.T.**

oskarżonego z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 listopada 2017 r.,

zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego

na zarządzenie Przewodniczącego IX Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu
Okręgowego w W.

z dnia 5 sierpnia 2017 r., sygn. akt: IX WSU (...),

o odmowie przyjęcia skargi określonej w art. 539a § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 grudnia 2016 r., sygn. akt: V K (...), którym to wyrokiem warunkowo umorzono postępowanie wobec R.T. oraz A.G., wyrokiem z dnia 23 czerwca 2017 r., sygn. akt: IX Ka (...), uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Skargę na powyższy wyrok Sądu odwoławczego w oparciu o przepis art. 539a k.p.k. wniósł obrońca oskarżonego.

Zarządzeniem z dnia 5 sierpnia 2017 r., Przewodniczący IX Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w W., na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k., odmówił przyjęcia przedmiotowej skargi.

Zażalenie na to zarządzenie złożył obrońca R.T., zarzucając rażące naruszenie prawa w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy rozpoznał niniejszą sprawę jednoznacznie przekraczając granice zaskarżenia określone w przepisie art. 433 § 1 k.p.k., tym samym rozpoznając środek odwoławczy naruszył normę przepisu art. 437 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 r. i dlatego też w tym wypadku mają zastosowanie przepisy rozdziału 55a k.p.k., a więc wniesienie skargi na wyrok Sądu odwoławczego było dopuszczalne.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie skargi na wyrok Sądu odwoławczego.

Zażalenie powyższe zarządzeniem Zastępcy Przewodniczącego IX Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 sierpnia 2017 r. zostało przyjęte i przedstawione wraz z aktami sprawy do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Treść sformułowanego w zażaleniu zarzutu, jak i jego część motywacyjna, mogą wskazywać, że skarżący nie zapoznał się z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2016 r., I KZP 10/16 (OSNKW 2016, z. 12, poz. 79). W uchwale tej dokonano wykładni art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 437 – dalej ustawa nowelizacyjna), w szczególności zawartego w tym przepisie zwrotu „postępowanie toczy się”, jako związanego z kinetyką procesu. Jednocześnie, skład powiększony Sądu Najwyższego, wprost uznał, że taki właśnie kierunek wykładni interpretowanego art. 25 ust. 1 ustawy nowelizacyjnej znajduje pośrednie potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego w odniesieniu do wykładni art. 25 ust. 2, w zakresie odnoszącym się do kwestii dopuszczalności skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania (Rozdział 55a Kodeksu postępowania karnego). Pogląd wyrażany we wcześniejszych judykatach (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16, OSNKW 2016, z. 10, poz. 70; z dnia 24 sierpnia 2016, IV KS 2/16, LEX nr 2152403; z dnia 14 września 2016 r., V KS 1/16, niepubl.; z dnia 20 października 2016 r., V KS 2/16, niepubl.; z dnia 25 października 2016 r., IV KZ 53/16, niepubl.; z dnia 22 listopada

2016 r., IV KS 2/16, LEX nr 2152403), zgodnie z którym w sprawach, w których akt oskarżenia został wniesiony przed dniem 1 lipca 2015 r., przepisy o skardze na wyrok kasatoryjny nie znajdują zastosowania, nie tylko nie został więc podważony, lecz wprost uzyskał akceptację składu siedmioosobowego.

W tym stanie rzeczy za zbędne uznać należy powielanie argumentacji, która w oparciu w wszystkie reguły wykładni doprowadziła różne składy Sądu Najwyższego do jednolitej interpretacji art. 25 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej, odsyłając skarżącego do uzasadnień powołanych wyżej orzeczeń.

Ponieważ akt oskarżenia w niniejszej sprawie wpłynął do Sądu Rejonowego w W. przed dniem 1 lipca 2015 r. (k. 469) zatem nie należy ona do kategorii spraw, o których mowa w art. 25 ust 2 ustawy nowelizacyjnej w zw. z art. 25 ust. 1 tej ustawy.

Skoro zaś tak, to oskarżonemu w tym postępowaniu nie przysługuje skarga na wyrok sądu odwoławczego, uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania. Zbędne było natomiast wydawanie zarządzenia o odmowie przyjęcia skargi, gdyż jej wniesienie powinno wyłącznie spowodować niezaskarżalną w trybie przepisów Kodeksu postępowania karnego czynność podmiotu określonego w art. 93 § 2 k.p.k. o charakterze administracyjnym, polegającą na poinformowaniu strony o braku możliwości wniesienia takiej skargi (zob. powołane już wyżej postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16 i z dnia 25 października 2016 r., IV KZ 53/16).

Mając na uwadze, że w tym wypadku podjęte zostały przez Sąd odwoławczy czynności o charakterze procesowym na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k. zażalenie pozostawiono bez rozpoznania.

as